

No, tu no tens pas nom

Un relat de: [JoanaCarner](#)

No, tu no tens pas nom

--Posa't al meu lloc -em va demanar--, què faries? Em vaig posar al seu lloc. Bé, si més no ho vaig intentar. La Berta era jove, intel·ligent, però s'havia quedat sense feina. M'havia vingut a demanar consell, érem amigues. Crec, però, que més aviat volia escoltar la pròpia veu. Li vaig dir que era ella qui havia de decidir. Pobre ajuda! Havia d'enfrontar-se sola a la decisió que l'estava esperant, per què el Guillem, el seu estimat Guillem, s'havia fet fonedís tan bon punt ella li va comunicar el seu estat

La família de la Berta era catòlica fins al moll de l'os. M'ho va recordar, amb ràbia. Després va quedar trista, pensadora durant uns minuts eterns. Finalment, li sortí un murmuri, una dolça entonació: "No, no, tu no tens pas nom, ets poc més que un pensament... M'encoratjo em rendeixo, t'he estimat des que existeixo... No és teu només el suplici, junts anem al sacrifici... No, no, tu no tens pas nom". La lletra punyent d'aquella cançó es feia present en la mirada sense esperança de la meva amiga.

-Ja ho he decidit -digué, amb un fil de veu-. Demà aniré a la clínica a l'hora convinguda.

Potser no havia sabut posar-me al seu lloc, però em vaig posar al seu costat. Vaig deixar-ho tot i l'hi vaig acompanyar.